76ste Jaargang — N° 33 Vrijdag 15 Augustus 1930.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel ..... fr. 1.00
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws ..... fr. 2.00
Vonnissen en doodsberichten ..... fr. 3.00

Kleine Aankondigingen :
van 1 tot 4 regels ..... fr. 2.50
Elke regel meer ..... fr. 0.50
Voor meer dan één inlasseching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :
Drukkerij COLLIE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN
Postcheks rekening n. 84855.
Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar.
Vooraf betaalbaar.
30 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

O. L. V. HEMELVAART.

Zes weken na het feest der Visitatie of Bezoeking viert de H. Kerk het feest van O. L. V. Hemelvaart. Wij weten uit het Evangelie dat onze Zaligmaker aan den voet des kruises de Heilige Maagd Maria aan zijn beminden leerling toevertrouwde. De oude overleveringen zeggen ons dat zij met dien leerling de stad Ephesen ging bewonen, de Apostelen tot raad en troost diende, twee en zeventig jaren oud werd en te Ephesen stierf. De H. Kerk heeft, op 't woord der Apostelen altijd staande gehouden dit Maria, aanstonds na haren dood met ziel en lichaam ten hemel is opgenomen, en daar een troon bekleedt boven alle Engelen en Heiligen. Hoewel deze leering geen punt van ons geloof is des niet te min werd zij altijd door de kerkvaders voorgegeven als op goede gronden steunende, in zoo verre dat zij heden, in 't Oosten gelijk in 't Westen, voor onbetwistbaar doorgaat.

Den 15 Augustus vieren wij dan de Verrijzenis der Heilige Maagd Maria en hare intrede in den hemel met ziel en lichaam.

Die leering der H. Kerk berust buiten de betuigenissen die wij aangehaald hebben en nog menige andere, op eene oude overlevering van het Oosten. Eenige dagen voor Maria's dood, zegt die overlevering, zond Jezus den Engel Gabriel nog eens tot zijne beminde Moeder. Men hoorde op dien stond, voegt de H. Hieronymus hierbij, een zoetluidend gezang, waaruit de Apostelen begrepen dat Maria hen ging verlaten. Zij verdubbelden alsdan hunne tranen en gebeden, verheven hunne handen tot haar en zeiden : O, gij die onze Moeder zijt, wij verlaat ons om ten hemel op te klimmen ; geef ons uwen zegen en vergeet ons niet ; want wij zijn zwak en ellendig ». Maria keerde hare oogen tot hen en stuurde hun deze woorden : Weest gezegend, mijne zonen, nooit zal ik u vergeten ! En de Apostelen zagen den Zaligmaker, vergezeld van zijne Engelen, de ziel zijner goddelijke Moeder onthalen.

Een der Apostelen was bij Maria's dood niet tegenwoordig geweest. Slechts drij dagen later keerde hij terug. Vol van droefheid omdat hij den zegen zijner Moeder niet ontvangen had smeekte hij de andere Apostelen om het graf te openen, ten einde Maria nog eens te aanschouwen. Men voldeed aan zijn verlangen ; maar, o wonder ! men vond het ledig en de plaats waar haar onbevlekt lichaam gerust had was versierd met witte lelien, zinnebeelden harer maagdelijke zuiverheid. Dit lichaam was te heilig om in het graf te verblijven ; de Engelen en Aartsengelen, de Serafieznen en Cherubijnen hadden het na eenen kortstondigen slaap ten hooge opgenomen. Menige schilder heeft die overlevering te baat genomen om meesterstukken voort te brengen ; onze kerken hangen vol van schilderijen, waar men de hemelsche geesten, met palmtakken en kronen in hunne handen, de dochter van David jubelend ten hemel zien vergezellen.

Maria's roemrijke dood en Hemelvaart verdienden zeker wel van door een plechtigen dag herinnerd te worden. De Kerk is daar niet aan te kort geblieven ; en, kunnen wij niet bewijzen dat het reeds van de Apostelen tijden af zoo is geweest, toch staat het vast dat het feest der Hemelvaart van in de vierde eeuw op vele plaatsen gevierd werd. De Kerkvergadering van Ephezen heeft, door hare beslissing over de wezenlijkheid van het goddelijk Moederschap, bijzonder veel bijgedragen aan de uitbreiding van Maria's eeredienst en bijzondere aan de plechtigheid harer Hemelvaart. Ook werd deze welhaast in het rijk van Karel den Groote algemeen aangenomen en bekwam alzoo in Europa den rang van een waar katholieke heiligdag. In de oude schriften staat hij bekend onder twee verschillige namen : eenige kerkvaders noemen hem den « Slaap » of de « Rust » der Heilige Maagd, andere de Hemelvaart ; deze laatste benaming is sedert lang in de Katholieke Kerk algemeen geworden.

GELUK VAN WEL TE DOEN

Weldoen geeft rente.
Zoo heette het vroeger algemeen ; tegenwoordig gelooft men niet meer aan deze waarheid.

Heel natuurlijk. De geest van onzen tijd richt zich op het stoffelijke alleen ; hij bevordert de zelfzucht, is een vijand van weldoen, en kijkt alleen op eigen persoonlijkheid.

Weldoen geeft rente, maar niet dadelijk van die klinkende stukken, te zien en te voelen bij 't schuiven tusschen vinger en duim. Want als ik vandaag aan eenen armen drommel een stuiver geef en morgen komt iemand mij uit erkentelijkheid daarvoor tweestuivers terugbrengen, dan zou de grootste ikzuchtige, de snoedste vierigaard heel spoedig de meeste vrijgevige weldoener zijn.

Wie weldaden uitdeelt, heeft een edel hart. Dit alleen reeds is een rijk bezit. Hij weet den nood en de behoefte des levens naar waarde te schatten, hij weet te oordeelen hoeveel het geld weerd is en dit is hem in zijn doen en laten een rechtstreeks en onrechtstreeks voordeel.

Maar als wij christenen zijn, dan laten wij ons bij 't weldoen op de eerste door stelreels leiden. Dan volgen wij het goddelijk bevel op van den naakte te kleeden, den hongerige te spijzen en den dorstige te laven, omdat hij onze naaste is, dien wij moeten beminnen als ons zelven.

En als wij daarenboven de overtuiging hebben dat dit aalmoezen geven honderdvoudige rente afwerpt dan steunen wij ook daarbij op eene goddelijke belofte.

Ieder van ons kent wellicht een of ander die door genotzucht, spel of drank tot bedelaar werd en heel en al ten onder ging ; maar wie kent iemand die door aalmoezen geven verarmd is ?

Integendeel, de dagelijksche feiten getuigen dat weldadige menschen in zaken en ondernemingen geluk hebben. De zegen van den arme, zijn eenvoudig « God loone u ! » heeft nog nooit iemand tot den bedelstaf gebracht, wel echter geluk en welvaart na zich getrokken.

Als men vragen zou, wie moet weldadig zijn? Van de rijken en bemiddelden spreekt het van zelf, ofschoon zij juist, helaas ! dat dikwijls niet zoo « van zelf sprekend » vinden.

Maar de minder bemiddelden mogen hier ook meedoen.

Wat wordt er menig zilverstuk, menige stuiver voor plezier uitgegeven, of voor menig genotmiddel, dat nog niet zoo erg voordeelig is aan de gezondheid, al heet het ook op uwe gezondheid.

Zou er niet menige traan voor gedroogd kunnen worden, wanneer dit geld eens tot leniging van den nood der armen werd aangewend ?

Men heest wel eens in de dagbladen dat de nederlanders voor de weduwe en weezen van eenen verongelukten kameraad veel geld bijeenbrachten. Dat wordt geprezen en zeer terecht ; maar men ziet zoo tegelijkertijd, hoe ook de minder bemiddelden wonden kunnen heelen.

En inderdaad, een paar centen anders nuttebes besteed, kunnen dan dikwijls zoo onbeschrijfelijk veel uit stichten.

Men vrage niet, welke soort van armen men meer of eer dan anderen helpen moet.

Deze die zorgen bij elke beleeling vooraan te staan, die 't hardst bij iedere gelegenheid klagen over hunne armoede en thuis eveuwel aan veedsel noch vuur gebrek lijden ?

Zeker niet.

Maar die niet klagen, die nooit of nimmer bij openbare beleedigingen wagen te verschijnen, maar integendeel, zoodang zij gezien worden door het oog der menschen, fatsoenlijk en net voor den dag komen ; in hunne woning echter te zamen gebrek en ellende lijden.

De ware armoede vertoont zich niet op straat, maar niet langs de huizen of op naar de beleedigingen ; zij buitvert en hongert in stillen huiselijken kring.

Laat dezen eerst en vooral uwe zorgen en uwen steun genieten, en doe het op eene wijze die hun geen schaamrood op de wangen jaagt, maar verbeidig hun hoog hart.

En als 't soms wezen zou, dat uwe stille weldaad, in de avondduisternis gedaan, geenen geen enkele getuige hoeft, en wanneer zelfs degenen, wien zij wel doet, u niet kennen, ga dan in stille huiswaarts.

Boven alles, wees liefen dankbaar dat gij voor een enkel oogenblik hebt mogen gebruik maken van eenig allergenaarste Zijner goederen tot uw eigen geluk en dat uws broeders.

Het Nationalisme leidt naar Socialisme.

Het gedurig aankweeken van verbitterring en het afbreken van alle gezag door de Nationalisten, moet de jeugd ons vroegdelijk geleiden op opstand en verbiss van godsdienst, en de « Gazet van Antwerpen » heeft het heel goed voor waar ze sprekend over de « christene Volkspartij » — die de nationalistische Partij is der Kempen — schrijft als volgt :

« Inderdaad, het stelselmatige zaaien van verdachtmakingen en oproerige geschichten, heeft reeds heel wat onkruid doen opschieten. Velen die zij — de Nationalisten — van den goeden weg brachten, zijn rijper voor socialisme en communisme dan voor het « Aalst voor Vlaanderen en Vlaanderen voor Christus ! »

Eilaas ! zij die voorgaven het geloof in Vlaanderen te redden, door de katholieke-staatspartij te ondermijnen, door den Cardinaal alle gezag te ontkennen, door de katholieke voormannen — en in de eerste plaats heer Van Cauwelaert — te lasteren en te vervolgen, hebben, nu zonnaakt dat in de Vlaamsche gewesten kernen van verblinde en fanatieke revolutionairen zijn ontstaan ».

Indien men aan dien gemoedstoestand nog twijfelt, dan volstaat het te lezen wat met opvallend genoegen destijds door de socialisten « De Volksgazet » werd geschreven, namelijk, dat door de actie der Nationalisten het terrein vruchtbaarder werd voor het socialisme. En nu ? pas schreef het socialistisch blad « Le Peuple », in het nummer van 26 Juli l. l. :

« Indien het waar is dat de Vlaamsche » jongens, verkleed en kleine boeren, zoo » rosteld zijn, dat zij de burdikkerige der » Kerk niet meer vreezen, dan is er verkeerlijk iets veranderd in 't schoon Vlaamsch land. **Maar dan ook moogt ge de zekerheid hebben dat Vlaanderen op het punt » staat heel en al rood te worden !** »

Zooverre brengen het de mannen der Nat. Christen Volkspartij, die het geloof in Vlaanderen gingen redden !

* * *

Wij zeiden dat de Brief der Bisschoppen eene streep door de rekening heeft getrokken der Nat. Christen Volkspartij. Inderdaad, er is nu klaarheid. Ieder katholiek — en wij verstaan hierdoor **rechtzinnige** katholieken — is nu ingelicht. Die lijn is getrokken. Zich halfslachtig uitstellen, en kunkelferen met de zoogenaamde Nat. Christen Volkspartij is uit den boeze. En zoo deze heeren nog een beetje toon aanslaan inzake hunne katholiciteit dan heeft men slechts den Brief der Bisschoppen te toonen, uitsnaders er de commentaren van de socialisten bij te voegen.

De Nat. Christen Volkspartij en hare vrijzinnige broeders der Frontpartij vormen geen geslacht van opkomers doch wel een revolutionaire bende, voor wie ten slotte de knuppel het hoofdargument is ! »

BUITENLAND

FRANKRIJK.

Kinderen vergiftigd door rattenkruid. — In een plaatsje bij Montpellier, vonden eenige kinderen op straat een pakje, dat een soort zwart zaad bleek te bevatten. Het smaakte niet kwaad en de kinderen snoepten ervan.

Na eenige uren kregen zij hevige maagpijn zoodanig, dat zij naar het ziekenhuis moesten worden gebracht, waar zij op het oogenblik in levensgevaar verkeeren.

Bij onderzoek bleek het zwart zaad vergiftigd te zijn met rattenkruid en het pakje door een ongelukkig toeval door den eigenaar te zijn verloren.

— **Het land zonder werkloozen.** — Volgens een bericht in de « Temps », van het officieel verslag over den stand der werkloosheid, in Frankrijk, stonden op 2 Aug. l. l. in Frankrijk als werkloos ingeschreven 817 personen, waarvan 622 mannen en 195 vrouwen.

Sedert 1 Juli l. l. is het aantal werkloozen niet 20 vermindert.

Van de 817 werkloozen staat het grootste deel, 594 te Parijs ingeschreven, terwijl het overmiddel aantal werkloozen van alle andere gemeenten in het Seine-departement 29 bedraagt.

In de periode van 29 Juli tot 2 Aug. nam het aantal buitenlandsche arbeidskrachten in Frankrijk met 1157 arbeiders toe.

— **Een onmensch.** — De Fransche bladen maken melding van een afschuwelijk staaltje van gierigheid van een boer te St-Malo. De man, Jean Dompaul, blijkt zijn half-zusje zoon, die nu ruim 20 jaar is, jarenlang opgesloten te hebben gehouden in een spaceaal voor dit doel vervaardigde kooi. De ongelukkige lag daar aan een ketting, zoodat hij thans niet meer liepen kan en geen woord meer spreken.

Toen jaren geleden de jonge Henri verdwaalde, verbiedt de vader aan de buren dat zijn zoon er op zit, was verbolgen en zijn fortuin te maken. In werkelijkheid had de vader den knaap, die met hem wonnen en dien hij niet voor niets te eten wilde geven, opgesloten in zijn kooi, waar hij hem nu en dan wat afval brachtt.

Henri is nu ontdekt door voorbijgangers, wier aandacht werd getrokken door zwemende kreten. Toen de vader werd aangehouden bekkende hij zich bitter, dat zij niemand naar het zee en de paarden aan onzekijken en dat hij geld zou moeten uitgeven voor een advokaat !

Toenemend aantal krankzinnigen. — De Fransche bladen maken zich ongerust, over het bijgaand aantal krankzinnigen, opgenomen in het departement van de Seine.

Sinds een tiental jaren zijn die bedoelde inwoners van ander aantal patienten, meer verbeeldingen van de provincie waar zij dan verplaatst blijven op kosten van het Seine-departement.

De bevoegde overheden zoeken de verklaring in verschillende oorzaken. Zij wijzen onder andere er op, dat de bevolking van Parijs en omgeving steeds meer ... dat oorzaklijk zieken tegenwoordig al in veel vroeger stadium onder behandeling worden gesteld, terwijl ongevaarlijkheid ... lot en het maken ... voor een goed deel schuld hebben aan de vermindering van het aantal krankzinnigen.

Een ontsnapte gevangene zendt een dankbrief aan den hoofdbewaker. — Zekere Fournier, die ontsnapte het twee jaar geleden uit de gevangenis van Lyon, zendt aan den hoofdbewaker, in een paar dagen gelden uit de gevangenis van Lyon verstuurd. Aan dezelfden dag zendt hij een brief aan den hoofdbewaker, waarin hij dankt ... die hem ... hem ... en ... hem ... hem ... hem